

Fikir, Edebiyat, Aksiyon

MAYIS - HAZİRAN 2020 • SAYI 7 • 10 TL

HANCI

Bi'mola ver...

Evet İsyan
güllerin bin yıllık mezarı bendedir

Ammar Cengiz Şenol | Beyza Elif Nas | Ekrem Yılmaz | Emre Yılmaz | Enes Köylüoğlu | Kadriye İkiz | Mustafa Yücel | M. Emin Çukuryurt
Ömer Yıldırım | Rabia Görmüş | Rukiye Başkiran | Senem Dinç | Seyfullah Şenel | Sinan Çapur | Sinan Özyurt | Sinem Şenel | Zeynep Boynudelik

sss!
aradığım filizlenen çiçekte,
yaprğa bak...

bakıyorum...

Hancı Dergisi

MAYIS-HAZİRAN 2020 Sayı:7

Çınar Promosyon

Adına İmtiyaz Sahibi

İbrahim ZORLU

Genel Yayın Yönetmeni ve
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mustafa ÇÖPÜROĞLU

Editör

Senem DİNÇ

Mustafa YÜCEL

Yayın Kurulu

M.Halit ÇUKURYURT

Mustafa YÜCEL

Senem DİNÇ

Tashih

Rabia ŞENOL

Tasarım ve İllustrasyon

M.Halit ÇUKURYURT

halitcukuryurt.com

Grafik Destek ve Arka Kapak

Ayşenur TİRYAKİ

Abone

0212 237 84 85

hancidergisi@gmail.com

Yönetim Yeri

Sütlüce Mahallesi Tavcı Sokak

No: 25/ A Bademlik Beyoğlu/İstanbul

Yayın Türü

Yayın Süreli Yayın

ISSN: 2630-5968

Baskı

GDY / Genç Düşünce Yayınları

Nihat Demir

Piyalepaşa Mh. Güzeller Sk. No:3/A

BEYOĞLU / İSTANBUL

©Yayımlanan malzemelerin bütün hakları
Hancı Dergisi'ne aittir. Kaynak gösterilerek
alıntılabılır.

👍📷🐦 @hancidergi #hancidergi

Dergimiz 7. Sayısında sizlere yüreğinizi ısıtacak yada içinizi burkacak birkaç esintinin yanında isyan içeren demeçler sunmak istedik. Daha erken çıkmasını planladığımız dergimiz baharda yeşeriverdi. İlginçtir ki konusuna isyan dediğimiz 7. Sayımız, bir tohumun toprağı delmesi, delip geçmesi gibi baharı bekleyip, tüm tazelenmeye ve dirilişe ortak olmak istemiş meğer. Meğer bizim dergi bize isyan bayrağını çekmiş de sabırla bekleyiverip biriktirmiş cevherlerini, vakti zamanı gelince açmak, dökülmek istemiş. Vaktinden önce kimse dokunmasın, gözler değmesin istemiş. O halde bizler de bu döngünün bir parçası olarak bu sayımızla birlikte diliyoruz ki; içinizi tazeleyecek, uyandıracak, sabrı öğütleyecek, yetiştirecek ve olgunlaştıracak, öğretecek ve eğitecek, iman ettirip hayreti diriltecek, düzensizliği değil hakikati söyletecek isyanlarınız olsun. İsyanınız dahi ahlaki ve bilinçli olsun.

KORKU İMPARATORLUĞUNUN SON UŞAĞI; KORONAVİRÜS

Dünya kabuk değiştiriyor. İstedikleri ise cinsiyetsiz, dinsiz (mutluluğun ve iyiliğin bir din olarak kabul gördüğü), yapay zekânın ve robotların hegemonyasında olan, gençliğin sanal dünyanın gerçeklik algısına kapıldığı ve uyuşturulduğu bir dünya!

Bir yanda depremler, bir yanda yangınlar, bir yanda uçak kazaları, şehitlerimiz, İdlid ve daha niceleri... Hoş geldin 2020....

Kazanan Kim?

Şüphesiz ki, insanlar sıhhatli bir ömür sürmek ve uzunca yaşamak ister. Elbette insan dünya dertleri içinde korkuya kapılabilir. Bu durum da gayet insanîdir. Ancak bunu yaparken korku ticaretine asla âlet olmamalıdır. Özellikle günümüzün iletişim araçları üzerinden yapılan korku pazarlamasına müşteri olmak gerekiyor.

Artık anlaşılmıştır ki, korona virüsü ile diğer sıradan virüsler arasında hemen hemen hiçbir fark yok. Savunma sistemi baskılanmış yahut çalışmayan kimselerde her türlü mikrop, sarsıcı bir etki yapar ve hatta öldürür. Yaklaşık iki aydır dünya gündemini meşgul eden, ülkelere büyük tıbbi yatırım yaptıran bu karmaşanın daha açık ifadeyle korku ticaretinin kazananı kim? Tıp yani medikal ve ilaç şirketleri mi? Çin'in önlenemez ticari hacmini yerle bir eden ABD mi?

Avrupa'daki yaşlı nüfusu yok edip, yerine genç ve tüketen bir toplum inşa etmek isteyen emperyalistler mi? Bence bütün bunlardan daha önemlisi kazanan kesinlikle tüm dünyaya salınan "korku imparatorluğu"

Neden mi?

Gelin çok basit bir istatistikle biz bu satırları yazarken dünya üzerinde gerçekleşen ölüm sebep ve sayılarına bakalım.

Soğuk algınlığı (nezle, grip, zatürre) ; 69.602

Sıtma; 140.584

İntihar; 153.696

Trafik kazaları; 193,479

Alkol ve Sigara; 716,498

Kanser; 1,177,141

Corona virüsü; 2,360

Bu tabloya baktıktan sonra siz ne düşünüyorsunuz? Tabi ki önlem almalıyım, oluruna bırakalım demiyoruz. Fakat bu rakamlardan sonra Dünya'ya verilen bu algının altında bir gariplik aramak her Müslümanın zihnine takılacak bir soru olmalı bence!

Laboratuvarda üretilen bir virüs insanların marketleri boşaltmasına, umreye, camilere, kiliselere gitmemelerine, evlerinden dışarıya adım atmamalarına sebep oluyorsa ve bu rakam yalnızlık ve tükenmişlik sendromundan dolayı intihar eden 153,696 kişiden yüz kat daha fazla etki uyandırıyor kimse kusura bakmasın ama bu işin altında bir bit yeniği aramak en elzem görevimizdir arkadaşlar.

Birileri Dünya'yı dizayn ediyor. Dünya kabuk değiştiriyor. İstedikleri ise cinsiyetsiz, dinsiz (mutluluğun ve iyiliğin bir din olarak kabul gördüğü), yapay zekânın ve robotların hegemonyasında olan, gençliğin sanal dünyanın gerçeklik algısına kapıldığı ve uyuşturulduğu bir dünya!

Ve maalesef önümüzdeki yıllarda Corona Virüsü gibi "projeler" hayatımızda çok daha fazla yer alacaklar. Allah'a teslim olmayanlar virüse teslim oluyorlar! Abdest almayanlar ellerini günde yirmi kere yıkıyorlar! Corona Avrupa'ya tahareti öğretti!

Diyerek saçma sapan duyarlar falan kasmayacağım... Fakat şunun altını kalınca çizerek yazımı bitirmek istiyorum.

Sizce de izlediklerimiz bir Netflix dizisi veya bir bilim kurgu filmi gibi değil mi?

Asla unutulmamalıdır ki korkuya ve ümitsizliğe kapılan insanları istediğiniz gibi dizayn edebilirsiniz. Ve maalesef birileri yeni Dünya'yı istediği şekilde dizayn etmeye çalışıyor!

SENDEN FAZLA DEĞİL ALLAH'IM...

Senden fazla değil Allah'ım...
Bu dua benim, bilirsin...

Zifiri bir zulmün içinde, bedenim, kıvrılırken geniş zamanda rahat olan yatağımda.... gözlerim, hayatımı kimin için yaşıyorum sancısına kapılınca, açtı gök kapılarını, kızıl rengi görmemişti kahverengi gözlerim, gök kızıla mı boyanırdı her toprağa düşen yağmurda?

Yok yok...

Bu zulüm benim, bilirsin...
Her zamanki muvazenede değil bedenim, yüreğimi mengeneyle yatırmışlar, ellerim bir avuç kanatlara hasret, uçurmayı unutmuş uçurmaları, halbuki ben olmalıydım dedemin varisi, kılına zarar gelmesin diye, dua dua işlemeliydim emanetimi...

Bu hasret benim, bilirsin.
Dudaklarımın arasından, tevekkül dağına sırtını dayamış, kendinden emin bir şekilde, gözlerimin sağnak yağışının müsebbibi olacak, bir cümle hücum etti tüm boşluklarıma...

Allah'ım
Ben gerçekten birinin beni, senden daha fazla sevebileceğini zannetmiştim.
Özür dilerim...

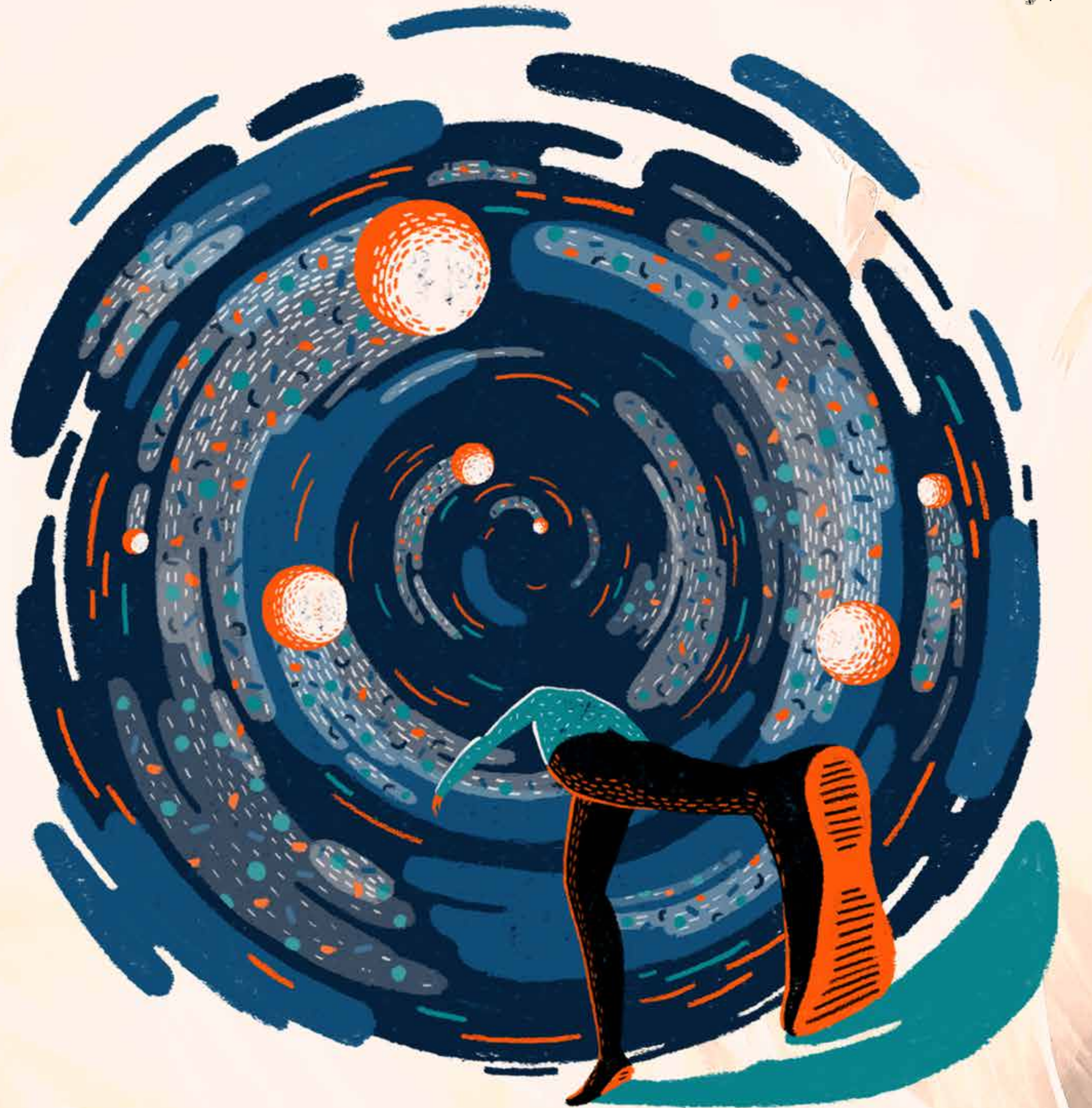
Defalarca, bütün teorileri çürütüp, ilerleyen zamanı durduran, tüm nadametini ev halkından sakınıncasına, kapalı kapılar ardında, tekrarlandı bu cümle...

Ve ben hayalimi,

Mum ışığında arıyorum öksüz, yetim kalmış dualar arasında...
biliyorum, eksilirse dilimden avuçlarım, kanatlanmaz dualarım...

Rabbim, dilimizden avucumuzu eksik etme.

Emin Çukuryurt

İSYANI OLMAYANIN İMANI YOKTUR

Gençken isyan ateşini harlamayan birinden ömür boyu o ateşi diri tutması beklenemez. Büyükler tarafından itirazları sumen altı edilen, isyanları bastırılan gençlerden yarın şahsiyetli duruşlar ve zulme, haksızlığa, arsızlığa karşı tavır alışlar beklenemez.

İsyan; karşı gelmek, itaatsizlik etmek, başkaldırmaktır. İman ise inanmak, güvenmek, tasdik etmektir. İsyan bir başkaldırı, iman bir boyun eğişken nasıl oluyor da birbirine zıt bu iki kavramı aynı cümlede üstelik birini diğerinin şartı olarak ifade edebiliyoruz?

İslam’a göre imanın temelinde tevhid inancı vardır. Tevhid en özlü şekilde “La ilahe illallah” sözüyle ifade edilir. Kelime-i tevhid dediğimiz bu kutlu söz iki bölümden oluşur. “La ilahe” ifadesi “Hiçbir ilah yoktur.” anlamına gelir. Sahte ilahlara isyan etmeyi, onları reddetmeyi, onlara başkaldırmayı ifade eder. İnsanın şirkten arınmasının ilk basamağını oluşturur. Ardından “İllallah” ifadesi gelir. Bunun anlamı da şudur; “Ancak Allah vardır.” Kelime-i tevhidi söyleyen kimse yola isyanla çıkar ve imana ulaşır. Bir başka deyişle itaatsizlikten, başkaldırıdan, reddediştten kabule, itaate, güvene ve imana yol alır.

İman aklın, kalbin ve iradenin ortak eylemidir. Hiçbir baskı ve zorlayıcı tesir altında kalmadan, özgür irade ile gerçekleşir. Özgür irade birçok alternatiften birini seçebilme serbestisidir. İnsan ancak özgür iradesiyle yaptığı tercihlerinden sorumludur. İsyanı da itaate de imkânı olan bir insanın isyanının veya itaatinin bir değeri olabilir.

Müslüman kelime-i tevhidin ilk bölümüyle adeta bir temizlik ve arınma gerçekleştirir. Gönlünü ve aklını sahte ilahların tahakkümünden kurtarır. İkinci bölümü zikrederek de sadece Allah’a kul olduğunu ve bütün varlığıyla ona teslim olduğunu ilan eder. İnsanın fitratında isyan da vardır itaat de. İsyan başlı başına kötü ve gereksiz görülerek reddedilecek bir özellik olmadığı gibi itaat de her halükârda olumlu bir tutum olarak kabul edilemez. Önemli olan isyanın ve itaatın nerede ve nasıl kullanıldığıdır. Bu kabiliyetlerin tıpkı insanın diğer istidatları gibi doğru bir şekilde

eğitilmesi ve yönetilmesi gerekmektedir. İsyanımızı ve itaatimizi doğru ve anlamlı kılacak olan şey sahip olduğumuz ölçülerdir. İsyanımızın veya itaatimizin ölçüsü ne olmalıdır?

Müslümanın isyanının da itaatinin de ölçüsünü İslam belirler. Bu konuda Rasulullah zamanında yaşanan şu olay çok mühim bir örnek teşkil etmektedir. Hz. Peygamber bir seriyye hazırlayıp, onlara Ensar’dan Abdullah b. Huzâfe’yi komutan olarak tayin eder. Ordu hareket etmeden önce de askerlerin ona itaat etmesini emreder. Yolda ilerlerken, askerler bir şekilde komutanı kızdırırlar. Bunun üzerine şakacı bir kişiliğe sahip olan Abdullah b. Huzâfe onlara, “Hz. Peygamber bana itaat etmenizi emretmedi mi?” der. Askerler de “Evet.” diye cevap verirler. Onlara odun toplayıp ateş yakmalarını emreder. Askerler de odun toplar ve ateşi yakarlar. Komutan askerlerine bu ateşe girmelerini emreder. Askerler komutan emrettiği için ateşe girmeye niyetlendiklerinde birbirlerine bakarlar. Bazıları, “Biz Hz. Peygamber’e ateşten kaçmak için tâbi olduk, şimdi ateşe mi gireceğiz?” derler. Bunun üzerine komutanın öfkesi diner ve ateş söndürülür, dolayısıyla hiç kimse ateşe girmeden oradan dönerler. Olay Hz. Peygambere anlatılır ve o da “Eğer ateşe girmiş olsaydınız, oradan ebedî olarak çıkamazdınız. İtaat ancak meşru olan hususlarda olur.” buyurur. Yine Rasulullah (sa.) “Allah’a isyan olan yerde itaat yoktur” buyurmuş ve itaatini ancak marufta yani iyi işlerde olacağını belirtmiştir. İslam’da hiçbir yöneticiye kayıtsız şartsız itaat emredilmemiştir. Kötülüğü ve Allah’ın emirlerine isyanı emreden yöneticiye itaat edilemez. Bu yaklaşım birilerinin biat kültürü diyerek diline doladığı İslam’ın biat ve itaat anlayışının temelini oluşturur.

Müslümanın isyan ve itaat dengesini sağlayabilmesi için her şeyden önce İslam’ı ve marufu iyi bilmeye ihtiyacı vardır. Ayrıca içinde her zaman yanan bir isyan

ateşi de varlığını korumalıdır. Tevhidin gereği olarak sahte ilahları ve kula kulluğu ret ile daima kötülüğü emreden şeytana ve nefse isyan ömür boyu sürdürülmelidir. Bunun mümkün olabilmesi ilk gençlik yıllarından itibaren insanın fitratında var olan haksızlığa ve adaletsizliğe karşı isyan duygularının bastırılıp yok edilmemesine bağlıdır. Bir başka ifadeyle gençlerin isyanına şaşırmak yerine gençlerin sessizliğine ve itaatkârlığına şaşırmak gerekir. Gençken isyan ateşini harlamayan birinden ömür boyu o ateşi diri tutması beklenemez. Büyükler tarafından itirazları sumen altı edilen, isyanları bastırılan gençlerden yarın şahsiyetli duruşlar ve zulme, haksızlığa, arsızlığa karşı tavır alışlar beklenemez.

İsyanı hiç tatmayan, hep sorgusuz sualsiz itaat kültürüyle yetişen nesiller, egemen güçlerin Müslüman toplumları ve dünyayı istedikleri yöne sürüklemelerine engel olamazlar. Sadece söyleneni yapan, talimatla hareket eden insanın robottan ne farkı kalır. Müslümanın itaati de isyanı da bilinçli birer eylem olmalıdır. Şunu unutmamak gerekir ki şeytana isyan edemeyen Allah’a itaat edemez. Nefsinin arzularına dur diyemeyen Allah’ın emirlerine boyun eğemez. İsyanı ve itaati doğru anlamak İslam’ı doğru anlamının ihmal edilemez bir gereğidir. Bu bağlamda son sözü Aliya İzzetbegoviç’e bırakalım: “İslam korkakların değil, cesur ve atılgan Müslümanların omuzlarında yükselecektir!”

SIRADAN BİR GÜNÜN HİKAYESİ

Metronun yürüyen merdivenleri, karton bardakta kahve, beyaz slim fit kesim gömlek, üzerine desenli kravat, ayakta İtalyan tasarımı parlak ayakkabı, akıllı telefona her ihtimale karşı kurulan 3 alarm, mısır gevrekli kahvaltı, dirseğin karın boşluğuna geldiği elde kahve bardağı, gözde güneş gözlükleriyle şirket önünde güne merhaba yaygarası...

Mustafa Kutlu'nun o mümbit topraklardan çorak betonlara geçiş hikayelerinden birini okumuştı akşam. Hani olmaz olmaz da bir kitap, bir dize, bir türkü, bir söz, bazen bir kelime yıllar geçse de aklından çıkmazdı ya, öyleydi işte. Bedeninin tüm ağırlığını uykuya vermesinin sebep olduğu rehavetten bile hemen çıkmış, yolda giderken aklına kitapla ilgili şeyler takılmıştı. Sahi, nasıldı acaba babasının doğduğu topraklar? Kendisi asfaltta doğmuştu, bilmezdi öyle topraklı yerleri, doktorsuz köyleri. Bilgisayarını açtığında da çok düşündü. Acaba dedesi neden ufakık yaşlarda dört çocukla yeni bir hikâye yaşamaya çalışmıştı. Kim bilir? Umut ne tükenmez ne bitmez bir hazinedir...

Öğle saati oldu. Gömleğin en üst düğmesi açılmış, kravat gevşetilmiş, sağ eli karnını sıvazlarken geriniyordu. Yemek vakti. Kalkıldı, kollar sıvand, kravat iki düğme arasına sıkıştırıldı, eller yıkandı, tepsi alındı, yemek dağıtıcısına seçenekler söylendi ve yine o sorular dimağı kemirmeye başladı.

Akşam oldu, metroya doğru ağır adımlarla yürüdü. Acaba köye dönse miydi şöyle birkaç gün? Doğmadığı, doymadığı, hiç gitmediği babasının köyüne. Kimlikte yazan ve kimlik dışında pek rastlamadığı, o görmediği memleketine.

Rejisör koltuğu, mandalina ağacı ve kesif kokusu, paçaları sıvanmış kumaş pantolon, mavi-beyaz çizgili polo yaka tişört, ayaklar çıplak, toprağa temas ediyor, rejisör koltuğunun yanında ufak bir tabure var sehpa yerine, kupa fincanda çay, evinin kapısından eşi geliyor. Bak bakalım dediğin kitap bu mu? Evet o, hayır o değil... Aslında önemi yok, çünkü bu işten çıkan bir beyaz yaka kalının metroya giderken kurduğu hayal... Her akşam iş çıkışı kurulur, evde televizyon karşısında yıkılır. Ama bu sefer başka. Farklı bir umut var, farklı bir heyecan, farklı bir istek.

“Kitapta köyden kente göçü anlatıyorken, neden benim hikayemde kentten köye göç olmasın?” diye düşündü. Düşündü ama işin içinden çıkamadı. “Yok yahu ne gerek var” dedi bir yanı, diğer yanı bağ bahçe. Nasıl olur dedi içinden birden yüreği hopladı. Heyecandan bir an oturduğu yerden ayağa kalktı. Kendisini frenlemek için üzerini dürtme bahanesine sığınarak yeniden oturdu. Durdu düşündü. Nasıl olacak diye hayal etmeye başladı.

Kenara koyduğu üç beş kuruş, yatırım fonundaki parası ve birde cebindeki mangır. Cebindeki para rejisör koltuğu için yeterdi. Önce onu alıp, arabanın arkasına atıp yola koyulmak gerekti hafta sonu.

Kimseye bir şeyler söylemeden, kafa dinlemeye Ağva'ya gider gibi köye gitmeliydi. Gitti mi sizce? Bilinmiyor...

MÜZEYYEN

Olmadı... Engelleyemedim.
Yitip giden yârdı,
Yaraydı tecellüğü ellerden
Bükülen bir boyun, soğuyan bir beden.
Kokusu silik bir menekşe,
Teni sıcak ama bir o kadar soğuk...
Orada... Ruhumun en derinlerinde,
En güzel renklerinde ebemkuşağının
Olmadı... Geçemedik ebemkuşağının altından,
El ele diz dize oturamadık sahillerinde yeşil denizlerin...
Baharları olacaktı umutlarımın,
Bir de istenmeyen, zemheri soğukları.
Doyamadı gönül seni okşayıp sarmaya,
Doyamadı gözler adından bakmaya,
Şimdi doysun kubbesi çatlak kara çadır,
Doysun, üzerinde üç beş otlu kara beşik
Özlemler, özlemine karşın bi çare,
Ferman dinlemez hiçbir ağıt.
Ağlamaklar her an for, a
Yetmez açıklamaya hiçbir en.
İstedim ki sen olsaydın sen.
Şimdi sorarım,
Neresinde kaldı bu şiirin MÜZEYYEN...

Ayşe Berire Zorbozan

İSYANLI ŞEYLER

Bir bilmecem var insanlar
Haydi sor sor
Sokakta yumrukta havada
Acaba nedir nedir
Haykırış denince akla
Tamam şimdi buldum
Hemen onun adı gelir
İsyan! İsyan! İsyan!

İnsanlık tarihinin ifrat ve tefrit hikâyesini anlatır isyan. En kestirme özetidir. Geçmişte isyanı günah belleyenler ve bugün hiçbir kıstası olmadan her şeye isyan edenler. Bireysel de insanın iki ucunu temsil eder. İsyan etmeyen bebeklik-çocukluk dönemi ve her şeye isyan edebilen ergenlik süreci ile varılan, kişiye göre değişen o muallak sonuç.

İsyan denince zihninde asilik oluşanlar, asiliğine gü-zelleme yazanlar / asiliğe kara çalanlar, itaati kutsa-yanlar anarşizmi hit yapanlar; hepiniz biraz yaklaşın lütfen.

İsyan yürümenin, hareket halinde olmanın, konu-şmanın, ibadet etmenin, sevinmenin, hüzünlenme-nin, gayretin güzellemesidir.

İnsan baştan aşağı isyandır. İnsan kalbiyle aklına, aklıyla kalbine isyan eder durur. Damarlarındaki antikorlarla yabancı mikroorganizmalara isyan eder durur. Cildiyle, etiyle dışarıdakinin zararlısına isyan eder durur. İnsan yapıp ettikleriyle, gömüp dirilttik-leriyle kendisine isyan eder durur.

İsyan güzel şeydir. İsyan olması gerektir. Vitamin var ya vitamin, hani vücudumuzun üretmediği lakın dışarıdan alması zorunlu olan maddeler. Hah! İşte isyan da bir vitamin. Ama işin aslı o ki kendimiz üretince yararlı dışarıdan yüklenince zararlı oluyor.

Teknoloji, sanat, felsefe ve hatta din, hatta ve hatta İslam isyanla vardır. İsyan yoksa ne salt sanata ne de fıtrata (İslam'a) ulaşmak mümkün olabilir. İslam'ın demirbaşı kelime-i tevhid başlı başına bir isyan

hareketidir: “Tüm inandıklarını hayatından çıkar ve her nerede olursan olsun bu isyanı haykır, Allah’a iman et.”

Birileri isyan etti sizin de hoşunuza gitti. Bir kuple isyan da benden diyorsanız, demeyin. Dediyseniz şayet eninde sonunda bunun nasıl yavan, nasıl ham, nasıl çürük, nasıl çakma, nasıl yanlış yazılım oldu-ğunu göreceksinizdir, görmeyi isterseniz!

İşin özü şudur; “İsyan etmezsen arınamazsın, arına-mazsan özü bulamazsın, özü bulamazsan sen ola-mazsın ve Yaradanı da algılayamazsın.”

İsyan insanın hayatındaki kalıntıları temizleme süpürgesidir. İnsanlık gömleğine uymayan ve bozan tüm dış mihrakları sınır dışı etme propagandasıdır. İnsan isyan etmezse geride kendinden bir şey kalır mı?

İsyan edenler, itaat edenler ve uysal kuzular!

İsyanın karşıtı itaat diyorsanız, asla diyor Nurettin Topçu. Karşıtı uysallıktır diye cevap veriyor. Ve di-yor ki istemli olan hareket bir iyiliktir. İsyan etmez-sen harekete geçemezsin mesajını veriyor. “Allah’a boyun eğmek insanın kendi benliğine karşı isyan etmesi demektir” diyerek isyanı bir duruşla, bir ah-lakla bütünleştiriyor. Nurettin Topçu böyle diyor da biz hep ahlaksız isyanlarla muhatap olup duruyoruz. Rastgele savrulan itaatler veya isyanlarla resmedil-miş gibi dünyamız. Bir de “ağzı var dili yok” babın-dan, birine/düşünceye kendini ram etmiş uysalların asap bozması var. Tüm bu birbirine geçmiş kaosun ortasına, doğru isyanı koymak elbette kolay değil. Ancak kolaylıkta rahmet yok zaten. Rahmete talip olanlar zorluğa da selam çıkmasını bilirler.

İçinde rahmet olmayan her isyan havadaki samimi-yetsiz, çiğ ve sığ sloganlara benziyor. Bundan kurtul-manın yolu ise neye isyan ediyorsan çözümünü de bulmaktan geçiyor. İsyanı sahiplenmek bunu gerek-tiriyor. İsyan etmek öyle sokaklarda rastgele slogan atmaya, cam taşlamaya, kaldırım taşlarını sökmeye hiç benzemiyor. İnsan bir olaya, bir varlığa, bir puta isyan ediyorsa isyan ettiğini temizleyecek, iyileşti-rerek ortadan kaldıracak, yerine adeta bahar bahçe getirecek çözümü de üretmelidir.

İsyan gelişigüzel sergilenecek bir duruş değildir el-bette. İsyanın formülü, içinde Allah'ı barındırmayan, kendi putunu barındıran her bir zerreye karşı uy-gulanan, kötülüğü-çirkinliği iyilik-güzellikle savma hareketidir.

- Şimdi ayağa kalk ve kendi röntgenini çek,
- İçinde bulunan ve içinde olduğun tüm çirkinliklere rest çek,
- Sana güzel gelen, seni büyüsü içerisine hapse den popülist putları elindeki isyanla kırır,
- Yüreğini yokla, “Bir” olana yönel,
- Avuçlar dolusu dualar savur

Ve elbette;

*Sahte isyanlara,
Slogan şaklabanlarına
Maskeli şovenistlere
Paravan öncülere (!)
Hareketsizliğe ve tüm uyuşmuş ahlaklılara
Zıkkım demeyi unutma!*

İçinde rahmet olmayan
her isyan havadaki
samimiyetsiz,
çiğ ve sığ
sloganlara benziyor.
”

SERBEST ÇAĞRIŞIM

-Ömrümün kırıklarını aldırırım geçende
Diye başladı şair, önemsemedi
Bir şiire daha ortasından dalmanın verdiği hafiflik
Başlayacak olmanın sancısını dengeliyordu
İçindeki yaraların kabuk bağlamadığını
Ve kabukların kanamadığını anlatmaya çalışıyor
Bir türlü yapamıyordu.
Olsun dedi, yalnızlık iyidir!
Sevdiğim, demek geçti içinden
Umursamadı, sustu
Freud olsa dil sürçmesi bilinçaltının meyvesidir, derdi
O "Yanlışlık!" dedi, aklını savundu
-Bu yangın geçer de ısınırız.

Sevdiğim
İnsan en zor anlarda seslenecek birini arar
Bu kimi zaman kendisidir, kimi zaman...
Yine kendinden başkasını bulamaz insan
Bir isim koysam ya da iç ses
Yazılmayan kelimelerin hakkı kalır
Midas'ın eşek kulakları, iyi dinleyin
Risk almak korkaklıktır.

Bulduğu her yere bilinç üstü mesajlar yerleştiriyor
Aklınca kendini ispatlıyordu
Freud olsa direnç bu der, çocukluğuna inerdi
Tutarak elimden, kapat gözlerini
Ve duyuldu şiir:
Manzarasızdır benim çocukluğum
Can kenarlarından geçer, kırlara dokunur
Eteklerinde büyür aşkın
Uzaktaki dağların ve papatyaların
Sevmeme ihtimali yoktur.

Sevdiğim,
Çiçekler öldüğünden beri
Kurudu şehrin sokakları, söndü lambalar
Annesinden uzakta sustu nehir
Savunmaları yerle bir oldu
Hecelerinden döküldü şair.

Freud olsaydı geçmiş derdi,
Geçerek divanın ardına, kapat gözlerini
İnandı bu kez, uzandı ve rüyalara daldı
Bir el tuttu geçmişten onu
Zamandı, geçer sandı.
Uyanamadı şair
Evvelde kaldı.

ZAMANE YETİŞKİNLERİ

Zaman değil de bizlerdeğiştik öyleyse. Bir yerlerde yaptığımız yanlışta oldukça ısrarcı olmuş olmalıyız. Kim bilir belki de farkına varmaya bile zamanımız olmadı...

Aslında ne kolay ve de ne kadar zor kişinin kendini bilmesi... Özünü bulabilmesi can-ı gönülden isteyerek, erinmeden. Kendini eleştirebilmesi ve dahi kendi kusurunun farkına varıp bahaneler arkasına sığınmaması ne kolay ve ne zor...

Dünyaya geldiğimiz o ilk anı düşünün. Ne saf ne masum ne kadar da yalnız değil mi? Öğrenmeye hazır... Mayalanmış bir hamur gibi şekil almaya hazır hatta. Her şeyden habersiz ama bir o kadar da her şeye açık. Sulandıkça büyüyen, büyüdükçe meyveler veren fidanlardan bir farkımız yok gibi aslında. Bir tohumken fidana dönüşü-vermek, dallanıp budaklanıp baharda çiçekler açmak, her baharda yepyeni tazecik meyveler verebilmek ne büyük mucize başlı başına. Peki bizler elimize doğan mucizelerimizin ne kadar farkındayız?

Ne kadar alışmış dilimiz, “zamane çocukları işte” deyip geçivermeye. Bu kadar da basit bahanemiz aslında. Tüm suç zamanın, tüm suç zamanın getirdiklerinin. Ne olmuş yani karşı koyamamışsak, direnememişsek özümüzü korumaya! Ne zararı var ki zamanın evirdiği hiçbir şeye dur diyememiş olmanın! Kim dur demiş ki biz diyelim değil mi? Zaman bir bize işlemiyor ya! Hepimizi vuruyor işte kıyısından köşesinden...

Bence artık bu komik trajediye bir son vermek bu kadar da zor olmamalı, hatta ve hatta bir gereklilik olmalı artık bunun farkına varmak, bir görev addedilmeli. Zaman geçiyor evet, günler eskiye göre daha kısa, daha verimsiz belki... Belki yetişemediğimizi düşünüyoruz çoğu zaman bu çağa...

Bırakalım öyleyse peşinden koşmayı zamanın, yorulmadık mı yeterince? Bu kadar kaçmaya hevesli bireyin ardından heder olmak niye? Küçük mucizelerimizi zamana sürgün etmeyelim. Ve dahası zamane çocukları işte demeyelim artık. Onlar bizim mucizemiz, bizim fidanımız. Ona fısıldadığımız her şey ama her şey bize geri dönecek buna eminim.

En son hangimiz bahsetmiştir kardeşlikten evladına? Vefadan, karşılıksız sevgiden, saygıdan, duyarlı olmak-

tan, ne olursa olsun doğruyu savunmaktan, haktan yana olmaktan en son hangimiz dem vurmuştur? Aslında sanıyorum ki sorumu yanlış sordum. En son hangimiz bu kavramların üzerinde düşünebildik ki... Tanımadığımız birinin canı yandığında, en son hangimizin canı gerçekten yandı? Yerimizi yurdumuzu, düzenimizi düşünmeden, korkmadan, çekinmeden, vicdanımızı köreltmeden en son ne zaman hakkın veya haklının yanında yer aldık. Ne zaman isyan ettik en son dünyanın bir diğer ucunda masumca katledilen yavrular için. Üzüldük ama değil mi? Bu yeter geldi belki de bize, elimizden daha ne gelebilirdi ki!

Biz böyle iyiydik neticede, çocuklarımız sağlıklıydı, evimizin bacası tütmekteydi ne de olsa. Üzüldük evet, çok üzüldük belki de. Ama elimizden başka hiçbir şey gelmedi tanımadığımız bir ülkede yeşeremeden toprağından sökülen fidanlar için.

Biz neye nasıl bakarsak o da bize öyle bakar muhakkak. Biz zamane yetişkinleri olarak büyük bir yanlışın eşiğindedeyiz sanırım. Zaman değişti evet. İnsanlar daha merhametsiz, vicdanları körelmiş, çoğunun kulakları sağır, gözleri kör olmuş belki de. Ondandır değil mi her yeni güne vahşetlerle, katliamlarla, gönül kırgınlıklarıyla uyanmamız. Her yeni gün hayretler içinde kalmamız olanlar karşısında.

Zaman değil de bizler değiştik öyleyse. Bir yerlerde yaptığımız yanlışta oldukça ısrarcı olmuş olmalıyız! Kim bilir belki de farkına varmaya bile zamanımız olmadı çoğu zaman. Evlatlarımız ellerimize verilmiş verimli birer toprak parçası gibi. Öylesine güneşe yüzünü dönmüş, yağmura öylesine aç. Velhasıl ektiklerimizi biçmekteyiz belli ki! Zaman bizim zamanımız olsun artık. İyilik, merhamet, vicdan, insanlık, sevgi ekmenin vaktidir artık. Evet belki tek başımıza dünyayı değiştiremeyebiliriz. Ama ya rüzgarımız bir kelebek etkisi yaratırsa? Ya yaktığımız küçücük bir kıvılcım tüm insanlığı sararsa? Düşlerde ve masallarda mı kalmalı yalnızca iyiye ve güzele dair her şey! Hatırlasanıza İsrail askerinin önünde, tam da gözlerini gözlerine dikerek, yumruğunun içinde minicik bir taşla duran o küçücük fidanı. İşte bize lazım olan tam da bu belki de...

**Bırakalım öyleyse
peşinden koşmayı zamanın,
yorulmadık mı yeterince?**

”

Tek başına bir şey değiştiremeyeceğinin farkındaydı belki... Belki kurduğu son cümlesi, aldığı son nefesi olacaktı. Âma kalbi ve yüreği merhametle, vicdanla, adil olmakla, insan olmakla işlenmiş her çocuk hakkı ve doğruyu sonsuz bir güçle savunmaya hazırdır. Biz ise ölmüş bir kuş görsek onların gözlerini kapatır hale geldik. İzole edercesine hayattan, vicdan ve merhametten uzak yetiştirdik.

Sonra da olan bitene şaşırdık. İnsanlık ölmüş, dünya çok acımasız bir yer oldu dedik. Eskiden böyle miydi dedik. Değildi muhakkak. Eskiden bizlerde böyle değildik elbet. Zamane olan çocuklarımız değil bizleriz işin özü. Neresinden tutsak elimizde kalan şu dünyada hata ne zamanın ne zamane çocuklarının. Hata onları yetiştiren biz zamane anne ve babalarının!

Tüm tarlalar yanmış olabilir, ekinler heder olmuş olabilir. Fakat bereket yağmurdadır şüphesiz. Ne kadar çok oluşumuzdadır. Yeniden tohum ekip fidan yetiştirmek için, emek vermek için, özümüzü bulmak, insanca duygular yetiştirebilmek için hiç de geç kalmış sayılmayız aslında. Zararın neresinden dönersek kardı değil mi? İnanıyorum ki her birimizin can suyun-da tüm dünyaya yetecek kadar güzellik var. İnsanlığa aç şu dünyada yağmur olmanın tam vaktidir. Önce minik yüreklerle, oradan belki de tüm insanlığın kalbine yağmanın tam zamanıdır. Bir kanat çırpalım hele. Bakarsınız fırtınalar çıkar sayemizde ve çorak topraklar yenden yeşerir yağmurumuzla. Kim bilir...

ÜST DÜĞÜM

Sabah denilemezdi henüz kalktığım zamana. Zifiri karanlıktı her yer. Kahvaltı yapmak için bile erkendi. Yola koyuldum sonra. Bir pazar sabahı yollarda ekmeğimizi kazanmaya; yine muhtemeldir ki ekmeğinin peşinde olan birkaç tır, birkaç arabayla.

Ehliyet uygulama sınavında görevliydim o gün. Trafikte yaşananları gördükçe sorumluluğu yüksek bir iş olduğu muhakkak. Teraziyi hassas tartmak fikri had safhada.

Derken bir hanıma geldi sıra. Çok heyecanlıydı. Neredeyse tüm vücudu titriyordu. İşimiz var dedim içimden. Otuzlu yaşlarımın başındaydı. Eşi ile vedalaştı, başarılar diledi eşi güler bir yüzle. Yanımdaki görevli arkadaşım ona heyecanının nedeni sordu. Panik atak rahatsızlığı olduğunu, o sebeple elinin ayağına dolaştığını söyledi. Konuşturup rahatlatmak istedik. O da biz de rahatlamadık...

Rahatsızlığının nedenini sorunca, bebeğini doğumundan iki ay sonra kaybettiğini, her ne kadar bunun bir imtihan olduğunu bilse de psikolojisinin alt üst olduğunu anlattı. Boğazım düğümlendi, yutkunmamın sesi kulaklarımda çınladı. Hemen cevap veremedik, klasik geçmiş olsunlar, iyi dilekler vs. vs. ; ateşin düştüğü yeri yaktığında bir damla derman olmayan, o tesirsiz sözlerden işte. Dağıtalım dedim konuyu. Sınavda kaçınıcı hakkını kullandığını sorunca, son hakkı olduğunu öğrendik. Oradan da pek iç açıcı bir konu başlığı çıkmadı.

İyi sürüyordu ama arabayı. Sözü kendi açtı yeniden: “Benim en büyük destekçim eşim, o olmasaydı şu an belki yoktum.” dedi. Bir düğüm daha attı güzel ablam boğazıma. Bu seferkinin sesi gelmedi üst düğüm açılmadığından. “Öyle yanımda oldu, öyle destekçim oldu ki o olmasaydı atlatamazdım.” dedi. Bu travma sonrası çocuklarının da olamadığını, bir gün olsun eşinin bir sitem cümlesi dahi kurmadığından bahsetti. Adam gözümde büyüdükçe büyüdü, büyüdükçe büyüdü, büyüdükçe ...

Sınav mı ne oldu? Başarıyla atlattı.. Sapağı kaçırınca daha hızlı gitmesi için sürücü kursunun usta öğreticisi geçti direksiyona sınav bitiş noktasına ulaştırmak için. O noktaya usta öğreticinin aracı getirmesi sınavdan adayın başarısız olduğu anlamına gelmekteydi. Küçük bir sürpriz yapalım dedik eşine. Kaldığını söyleyelim ne tepki verecek diye. İndik somurtkan suratlarla birkaç dakikalığına. Biz somurttuk o güzel adam yine güldü. Sadece gülmüyordu aslında; iyiliğe, eşliğe, dostluğa, yol arkadaşı olmaya şekil veriyordu. Bir küçük sitemde dahi bulunmadı. Çok sürmedi şakamız elbette, hayırlı olsun ehliyetiniz deyinca, daha da güzel güldü bu sefer; o güldü biz güldük. O güldü biz hüznünlendik. Teşekkür ettiler, vedalaştılar. O bomboş arazide el ele tutuşup yol aldılar. Gözden kayboluncaya kadar izledim onları. Üstat Sezai Karakoç’un sözleri geldi aklıma: “İnsandan insana şükür ki fark var!”

İÇİMDEKİ LOTUS

Ben bayan yargıç
Garipsiyorum yeri ve göğü
Ve arasındakileri.
Ters düşmek istiyorum insanlığa
Gündüzleri uyuyup geceleri yaşamak istiyorum.

Anlam kazandıkça anlamsızlaşıyor sanki her şey.
Çadır kursam ya sırlar ülkesinin aşınmaz eşliğine
Sarayları ve kuyuları terk edip ufuklarda
Seni severek meydan okuyorum kendime
Kurtar beni kendimden Tanrım.

O lotus ki zihnimin içindeki tek hakikat.
Var olmak çıgıllıklarının solosu
Şu inci, nasıl da denizin derinliklerinde ikmale hayret
ve dahi hasrettir
Nasıl da bülbülü dost edinir ama
Afife, müjgan ve halimeler

Sessizlik sokağında ellerim bir karaltı
Ya ölüm ya da...
Devir sükût devri midir ki hey?

Kendini koruduğunu sanan akrepler gibi
Derin ve öfkeli
Ve ağırlı
Ve öylece korkulu
Git diyene nasıl kalayım denir ki hey?
Gittim diyene nasıl kalsaydın denir ki?

Ya sen bay martı
Nasıl da heybetlisin yaralıyken bile
Nereden bu öğrenilmiş inanç ve rızk
Oysa ki yanında korkuluk taşımalydı
tüm kargalara karşı
Ya da korkuluk olmalıydı.

Bütün buzdağlarına kızgınlım.
Susan, merakı öldürürcesine susan
Susuz bırakan herkese ve her şeye.
İftarı yanında diliyorum Tanrım
Gözbebeklerim ışığa kırılıyor
Ellerimle başıma hükmedemiyorum
Nerede benim dağım Tanrım? Nerede

Esra Reis

...
bütün dağlara “satılık” levhası astılar
teslim ettiler buğdayı, zeytini, geceyi...
portakalın kokusunu görülmeyi yasakladılar düşlere
şiiir yazan bütün kuşları hapse tıktılar
öyle bir zaman mı geldi,
silâh sandığı taşıyan herkes, afyon sandığı taşıyan gibi mi yavrum?
öyle bir zaman mı geldi artık,
ikiz mi oldu özgürlükle tutsaklık?
öyle bir zaman mı geldi artık; yapan ellere zıt yapılan iş?
öyle bir zaman mı geldi; söylenen söz, söyleyen dudaklara zıt?

...
Nizar Kabbani

HITTA KAPISI

Ben işte ben! Zamanın saç diplerinden hayatın omuzlarına dökülen kırıntı...

Ben, zamanın saç diplerinden hayatın omuzlarına dökülen kırıntı... Şehre giriş kararı verdim, günahlarımın bağışlanmasını dileyerek. Yer bir döşek, gök bir binaydı ve ben gökten boşanan bir yağmurla indim şehre. Bütün isimler bana öğretildi, yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakınmam için. Şehre giriş kararı verdim, cenneti ev edinmeyi dileyerek. Her sabah aynanın huzurunda Allah'ın boyasıyla boyandım. Nerede olursam olayım Allah'ın beni toplayacağından haberdardım. Gök ile yer arasında ilahi emre boyun eğdirilmiş bulutlar, gök ile yer arasında deprenen canlılar bana hayretkârdı. Ve rüzgâr...

“Ey Rabbim Sana'dır gidiş” derdi evirilip çevrilirken tenimde. Kavurucu bir soğuk olurdu rüzgâr etimde. Ve ben şehre giriş kararı verdim, cenneti ev edinmeyi dileyerek. İki yola, bir yolculuk düşürmeliydim.

Birinci yol, dünya yolculuğu idi. Şikâk ve firak- tı yolcusuna zerk edilen. Bu yolun menzilinde hakkı batıla bulayıp bile bile hakkı gizlemek vardı. Kalpler katılaşırmıştı, taş gibi hatta daha da duygusuz. Çünkü taşların öylesi vardır ki içinden nehirler kaynar, çatlar ve bağrından sular fışkırır, Allah korkusundan yerlere yuvarlanırdı.

Cebrail, Kur'an'ı böyle taşların kalbine indirmiş olmalı.

İkinci yol dünyadan yolculuk idi. Azığı takvaydı. Öyle ya Allah'ın izzeti vardı, intikamı vardı. Ruh kendini tutmamalı, O'na değmeye çalışmalıydı. Dil O'nu anacak, adını hak etmiş olacaktı. Önce dünya terk edilecek, ardından terk etme terk edilecekti. Ve ben kâl ehlini bırakıp hal ehline kavuşmak için şehre giriş kararı verdim, cenneti ev edinmeyi dileyerek. Suskunlar Meclisi'nin duvarına dayandım, şehre girmeden kendime bir duvar seçmeyi isteyerek. Molla Cami, Suskunlar Meclisi'nde birinin vefat ettiğini işitmişti. Hemen meclisin kapısına dayanmış ismini yazdığı kâğıdı kapıcıya vererek içeriye götürmesini istemişti.

Tez zamanda cevap, kapıcının elinde bir bardak su olarak gelmişti. Bardak tek bir damla alamayacak kadar doluydu. Demek ki kendisinden önce koşan biri olmuştu meclise. Molla Cami, bunun üzerine bahçede gördüğü bir güle yönelmiş ve ondan bir yaprak koparmıştı. Bu gül yaprağını bardağın içine koymuş, tekrar kapıcıyla içeri yollamıştı. Ve “Suskunlar Meclisi” suda yüzen gül yaprağını görünce konuşmuştu:

“Açın kapıları.”

Suskunlar Meclisi'ne varış kararı verdim, şehrin kapısını kilitleyerek. Yüzüm... Yüzüme yüz tuttum. Bin bir yüz- lü aynalara değil. Anladım. Göge değildi, taşa değildi içimin bu uykulu öfkesi. Bileklerim... Sonra dağların ıtırlarına uzattım solgun bileklerimi. Dokundum dağ ıtırlarına temizlenmeyi dileyerek.

Fakat...

Ben işte ben! Zamanın saç diplerinden hayatın omuzlarına dökülen kırıntı... Suskunlar Meclisi'nden evvel bana şehir açtı kapılarını. Bu kapı, dünya yoluna açılan kapıydı, şikak ve firakı yolucusuna zerk eden. Hakkı batıla buladım hep bilip bilmeden. Hep içimde yarım kalmış bir göz yaşının tamamlanmamışlığı vardı. Ruhumu tuttum ve iyice sıkıştırdım etime. Lime lime ettim ikisini bir ötekine.

Birazdan uykum gelecek. Birazdan uyanacağım. Birazdan sabah olacak. Birazdan uyanacağım. İşte yine ben, zamanın saç diplerinden hayatın omuzlarına dökülen kırıntı... Elimde bir bardak, tek bir damla su almayacak kadar dolu olacak. Bahçede gördüğüm güle yöneleceğim ve ondan bir yaprak koparıp içine koyacağım.

Şehre giriş kararı vereceğim “hitta” diyerek.

(S)ÖZÜN DEMİ

Sözün demini bilmek. Yani lafın olgunluğuna, yerine, gediğine hâkim olmak nerde ne konuşulacağını bilmek dünyayı cennete çevirmenin yöntemlerinden bir yöntem. Peki, sadece söz mü?

Altı asırlık caminin oldukça geniş avlusunda, bir kenara atılmış gibi göz ardı edilen süs havuzunun yanı başına kuruldum. Yeni bir hikâye kitabına başlamanın heyecanı ile çevreme pek dikkat etmemiştim. Ancak sayfalar geçtikçe dikkatim dağılıyor, bir yandan maymun iştahım hakkında kendimi azarlarken bir yandan da mazi damarıma mukayyet olmaya çalışıyordum. Burnuma gelen güzel çiçek kokuları hatırına iki dakika gözümü kitaptan ayırdım. Boşver diyafram nefesini diyerek, göğsümü şişire şişire ciğerlerimi mis gibi kokularla doldurdum. Bu kısa tatminden sonra tam kitaba yönelecektim ki amansız hastalığım geçmişe düşkünlük yine beni yakaladı. Gözüm mermerden yapılma süs havuzuna takılmıştı. Sanki ilk baharın en lezzetli zamanlarında aceleyle topraktan sökün etmiş bir çiçeğin keyifli ve gevrek çanak yapraklarına benziyordu. Değirmi gövde cebir ve kevniyyenin iş birliğinde kendine has bir doğallıkla işlenerek göğe yayvan halde salınmıştı. Ancak garip ve ürkütücü bir şekilde geniş mermer kâsenin dış köşe kıvrımları insan kemiğinin boğumlarını andırıyordu. Evet, kadim eserlerimizde insanın ölümlü olduğu asla göz ardı edilmez, daima eserlerde işlenirdi ancak bu hiçbir zaman göze batmaz, rahatsızlık vermezdi. Yani nevezuhur Tanzimat hikayecileri gibi halka bir şey öğreteceğim diye mesaj ham bir şekilde insanın gözüne gözüne sokulmazdı. Her neyse, belki de ben yanlış görüyordum. Yirmi birinci yüzyıldan asırlar sonrasına bakmak sanat tarihi eğitimi olmayan biri için oldukça zor. O sebepten bu bahsi geçtim. Ben asıl bu cânım mermer işi süs havuzunun bağırına yakın zamanda hakaretvâri bir üslupla saplanan adi tesisat borusuna takmıştım. Bir de ek yeri su sızdırmasın diye cam yünüyle sarıp sarmalayıp fiskiye arapsaçına çevirmişler, ne ince fikir! Bu da yetmezmiş gibi üstüne cart maviden plastik bir vana koymuşlar. Havuzun dibi ayran, pipet, döner kâğıdı, takvim yaprağı gibi çöplerle bilumum belediye mezbeleliğini andırıyor. Bu haliyle zavallı havuz:

“Beni keşfet. Beni kurtar.” diye insanın arayış çabalarını tahrik ederken, bir yandan da kitabım, “Ne vefasız yar çıktın” der gibi bankın üstünde bana bakıyordu.

Gayri ihtiyari, suyun etrafını çevreleyen zeminin ve üzerindeki paslı demirlerin hangi çokgeni ifade ettiğini anlamaya çalıştım. Bir, iki, üç, dört... Tüh ya hangisinden başlamıştık? Hepsi birbirine benziyor. Plastik vananın olduğu kısmı başlangıç kabul edip tekrar sayıyorum. Evet, sekizgen.

Peki, sekiz neyi ifade ediyordu? Kimse bana sosyal hayatın her alanında yer tutmuş olan formülistik sayıların mimaride yer etmediğini söyleyemez. Nasıl ki Selimiye’de dört kürsü dört mezhebi temsil ediyorsa bu çeşmede de sekiz köşenin bir anlamı, bunu yapan ustanın bir meramı olmalıydı. Ben tüm bu soruları su misali layenkati halde damıtıp, hazmetmeye çalışırken müezzinin tok sesi düşüncelerimi inkıtaa uğrattı. Cami bahçesinde oturup da içeri girmemekten utandım. Ancak namazda da aklım burada kalmasın diye ana cümlelerimi telefonuma kaydettim, çıkınca en azından kaldığım yerden mırıldanmaya devam edebilirdim. Yerimden kalkıp sakın adımlarla avlunun yolunu doğrultup kapının yanındaki kabristana yaklaştım. Elimde Mustafa Kutlu’nun Hayat Güzeldir isimli kitabıyla mezarlığın yanından geçerken doğrusu biraz utandım. Hoş bu mezarlık on beşinci yüzyıldan kalma, yani içlerinde Latin abecesi bilen var mı? Varsa bile Türkçeyi Latin abecesinde okuyup yazacak kadar tevekkel olan var mı? Bilmiyorum, yine de belki orada dil, alfabe ayrımı filan yoktur, herkes her şeyi anlıyordur endişesi ile mezarlığın kol duvarına eğilip: “Yaşamak güzel olsa da hayat ahiret hayatıdır.” diyerek yolu doğrultup camiye girdim. Farzı kılıp sünneti sonra kılmak şartıyla hemen çıktım. Dimağımın tadını ararcasına mermer havuza koşuyordum ki müezzin

Az evvel selam verdiğim mezarlığa usulca sokulup, muzip bir eda ile “ben size demedim mi hayat ahiret hayatıdır” diye fısıldadım.

”

mutadın dışında zikri kısa kesti. Şadırvanın yanında gözü yaşlı, başörtüsünü cenazeden cenazeye kullandığı her halinden belli mahzun ablalar bitkin bir şekilde musalladaki yeşil örtüye bakıyordu. Doğrusu ölüm biraz tadımı kaçırmıştı. Cenazeye iştirak etmek arzusu ile bir köşeye geçtim. Az evvel selam verdiğim mezarlığa usulca sokulup, muzip bir eda ile “ben size demedim mi hayat ahiret hayatıdır” diye fısıldadım. Mevtayı hesaba uğurlarken ben de mermer havuzun başına döndüm.

Nerede kalmıştık? Sekiz. Ustanın meramı neydi acaba? Bir an çok kısır ve dar düşündüğümü fark ettim. Bunu yapan mermer ustası bir imparatorluk ustası idi. Yani onun coğrafyasına dayalı mekan algısı ile benim algım arasında uçurum vardı. Aynı şekilde onun tarih bilincine dayalı zaman algısı hiç şüphesiz bana göre çok daha derli toplu ve köklüydü. O sebepten sadece Türkçedeki sekizi değil, Farsçadaki heşti, Arapçadaki semaniyeyi de düşünmeliydim. Ancak bu kadar vaktim yoktu. Zaten Türkçeyi anne sütü gibi içiren Yunus Emre Efendi de imdadıma yetişmişti. Aklıma şu beyti düştü:

“Kişi bile söz demini demeye sözün kemini
Bu cihan cehennemini sekiz uçmağ ede bir söz”

Evet, bu sekiz köşeli mütevazı süs havuzu, sekiz kapılı cennet yurdunu temsil ediyor olabilir. Zira eski bizde cennet asıl mekân, ahiret asıl zaman olarak mütemadî işlenirdi. Bu çeşme de su gibi akan zamanda asıl yurdun geçiş istikameti olan dünyayı küçük bir cennete çevirmenin bir ipucunu fısıldıyordu: Sözün demini bilmek. Yani lafın olgunluğuna, yerine, gediğine hâkim olmak, nerde ne konuşulacağını bilmek dünyayı cennete çevirmenin yöntemlerinden bir yöntem. Peki, sadece söz mü? Hayır, (s)öz. Türkçede s sesinin ek olduğunu düşünürsek Yunus sadece sözün değil aynı zamanda özünde demini arayıp, bulmayı cehennem cennete çevirecek bir vesait olarak kabul ediyor demektir. Özün demini bulmak. Yani kişinin kendine demir atması. Şahsına vakıf olması. Hayli ağır bir söz, tarifi muhal. Herkesin subjektif tecrübeyle şahit olabileceği bu hâletirühiyeyi benim tarif etmem mümkün değil. Sadece gördüğüm, bize tüm bu mesajları vermeye çalışan ata yadigarı mermer havuza yaptığımız estetik hakaret. Onun bize dünyada uçmağ teklifine karşılık bizim ona verdiğimiz istîğnayla karışık kayıtsızlık cevabı.

2 Şevval 1440
Doğu Trakya
Uzunköprü

KOŞULSUZ İNSAN OLMAK

Koşuyorum. Koşuyoruz. Her şeye yetişmeye çalıştığımız bir çağda üzerimize nasıl karabasanların geldiğini bile bile yaşıyoruz.

Günlerden herhangi bir gün. Hepsi özel neticede. Haftalar bölünmüş. Aylar taksim edilmiş, otuz otuz. İnsanların arasına karışıyorum, ruhumla yaptığım bir gezinti bu. Ölmüş hücrelerim için bir şeyin anlamı yoktur, zira yaşayan ve yaşama-ya tüm hızıyla devam eden varlığım için toprağa, havaya, suya ve var olan her şeye bir esinti bırakabilirim. Kalbinizle beni takip ettiğinizde satırlarımın arasında kendinize ait bir şey bulabilirsiniz, arayışma davetlisiniz.

Aylardır üzerinde durduğum bir konu, ağaçların çiçek açma zamanının gelişi. Tuhaf geliyor sahi. Bu yeni bilinmiş bir şey değil ki. Ama insanla bütüncül olarak düşündüğümde, aslında fark ettiğim şu ki; kimliğimin bir ağaca benzemesi gibi kendimi çiçek açma zamanımda hayal ediyorum. O gün geldiğinde kayıtsız şartsız mutlu olacağıma inanarak yaşadığımın farkındayım. Ya o gün gelmezse diyemiyorum. Hatta gelmek istemeyeceğini hiç düşünemiyorum. Niye gelmesin ki, benim gibi muhteşem bir varlığın hücrelerinde çiçek açması olağan üstü bir şey. Oysa zaman çok karanlık. Oysa insan her bir anını farklı türden duygularla bezeyerek koşuyor. Koşuyorum. Koşuyoruz. Her şeye yetişmeye çalıştığımız bir çağda üzerimize nasıl karabasanların geldiğini bile bile yaşıyoruz. İfade etme özgürlüğüne sahibiz. Aktarıyoruz. Kendimizi, en biricik varlığımız olan bizi, dışa aktarmak için çırpınıyoruz. Ellerimiz tam havaya kalkıyor ki, bunu bir tehdit gibi düşünün, çok öfkeliyiz. Bunun adı isyan. Gelmiyor işte. Gelmesini beklediğimiz, gelsin diye günleri, haftaları, ayları bölüştürdüğümüz o mutluluk anı ya da adı her neyse o beklediğimiz gelmiyor. Kalbimizde hissettiğimiz o büyük acı bize şekil veriyor. Duygularımız o şeklin içinde bir yerini alıyor. Kızıyoruz, öfkeleniyoruz, ‘tamam bu son’ diyoruz ama yine de bekliyoruz. Sakinliği, bir baharı bekler gibi, susuzluktan kurumuş dudaklar gibi bekliyoruz. İsyen, kabımıza sığdıramadığımız kendimizi o

kaptan dışarı atma şeklimiz. İsyen, böğüre böğüre herkes duysun diye ruhumuzun avazının çıkması hali. İsyen, ‘kaderde bu mu var’ diye sorgu mahkemelerinde bilinçaltımızı deşifre etme şeklimiz. Bir davulun son sesi, bir tokmağın son hali. Ritmi tutulmamış tüm tınların notasızlığı. Arayışın kabulü görememesi. Uzak ihtimallerin göğsünde uyuma arzusu. İsyen, o dakikadan sonra bir daha görülmemiş mutluluğun çamura bulanmış tarafıdır. Çoğumuzun haksızlık odalarındaki evinde çığlık harbidir, isyan.

Şimdi birden güneşin gözünüzü aldığını düşünün. Elleriniz yine havada. Bu defa ısıltıdan. İnsanın sakinliği beklemesi, aslında insanın sürekli olarak bir şeyi beklemesi, onda daha çok harbe neden oluyor gibi düşünüyorum, son zamanlarda. Ayların geçtiğini ve güneşle beraber kimliğimizde açmaya başlayan çiçeklerin açtığını düşünün. Her kavganın sonunda bir sükûnet, bir yorulmuşluk. Bir de dirilmenin heyecanı var. Her şeyin bir ritmi ve notası var. Düşünüyorum da insanın hali evrenle nasıl da güzel paralellikte. Mevsimler gibi insanda. Güzelliğin geleceğine teslimiyetini artırdığında süzülerek isyandan teslimiyete geçiyor. Kabule, herhangi bir koşul olmaksızın kabul etmeye, geçiyor.

İnsan kendine yabancılaşmışsa eğer, bunu dışarıda iyileştirmeyi beklememeli... Süreç çetin, insan eşrefi mahlukat.

Hem ne diyor şair:

*kırbaçlayarak büyüttüğüm ağrıyı bırakıyorum
bana ne çerçilerden, çerilerden, kullardan
halksa kal'am onu kal'a kılan benim
boşanır damarlarıma
yılların kahraman gürültüsü
çünkü kavganın göbeğidir benim yerim.
(Evet İsyen - İsmet Özel)*

**İnsanın sakinliği beklemesi,
aslında insanın sürekli olarak
bir şeyi beklemesi.**

”

VAV MİSALİ DEDEM

Güzel kuzum, gördüğün haksızlığı elinle, dilinle gücün yetmezse kalbinle buğzederek düzeltmen hayatının düsturu, senin ahlakının vazgeçilmezi olsun.

Rutubet kokan dolabın tozlu raflarında buldum. Büyük büyük dede derdik. “Vav gibi eğildim, eğdirene şükür!” dediği halâ kulağımda. Dedem babasına itaat, babam babasına hürmet, ben babama saygı gösterirdim. Hepsı aynı kategoriye girse de benim saygım büyük dedeye itaatin yanında solda sıfır kalıyordu. Ağaç kabuklarından bebeklerime karyola yapar, kör ninem kırılan kuzu yünlerinden döşek dikerdi. Tek gözü puslu gördüğü için ‘kör nine’ derdik. Lakin ocağın üstünde kaynayan yemeğe bir avuç tuz atması körlüğünden değil, kayınvalide damarının kabarmasındandı. Babaannemin ya da annemin tuzunu bile ayarlayamadıkları bir yemeği sofraya getirmekten duydukları mahcubiyete içten içe sevindiğini çok zaman sonra fark etmiştim. Mutfak sedirinde beni oyalarken, tencerenin kapağını açıp, bencillik tuzlarını döktüğünü görmüş ve her doğruyu her yerde söyleme sanatına sahip çocukluk ruhumla kör ninemin attığını söylemişim. O günden sonra yemeklerde hiçbir arıza olmamıştı. Ne bana ihbar ettiğim için kızılmış ne de ona bu kabahati için uluorta bağırılmıştı. Ayıplar yüze vurulmaz, gizliden uyarılırdı. Ani bir ölümle küçük dedemin ardından kör ninemi ahirete uğurladık. Babam babasının yükünü de omuzlarına aldı ve beli bükülen ihtiyaçlar uğruna belaların geri çevrildiğini, ebeveyne itaatin Allah’a itaat olduğunu bildiğinden ‘öf’ bile demedi. Su içmeye uyandığım zamanlar sokak lâmbasından sızan ışıktaki büyük dedeme mutlaka rastlardım. Seccade başında, tahta tespihinin ahenkli

ritminde parlak yüzünü görürdüm. Ve elleriyle diktiği eskiyen kitabında kıpırdayan dudaklarını... Şeytanların çalışma odalarının cahillerin kafası olduğunu bir satır arasında okumuştum bana. Ne zaman cehalet denilen o dipsiz kuyuyla karşılaşsam, taş atmanın bile gereksizliğine inanırım. Eski hatıralarla dolu dede evine ara ara gittiğimde dolapları açar havalandırırım. Ahşap dolaptan gelen tahta kurtlarının sesi ‘hoş geldin’ der ben ‘hoş bulduk afiyet olsun’ derim. Kemirdikleri tahta eminim güzeldir. Rızkı taksim eden, programlayan Rabbe bir kez daha hayranlık duyarım. Dedemin elinden düşürmediği, sararmış, dedem kokan kitabı açtığımda, içinden çıkan yazılı not ve kesenin içindeki altın dedemin yaşam tarzına hayranlığımı bir kez daha artırdı.

“Güzel kuzum, gördüğün haksızlığı elinle, dilinle gücün yetmezse kalbinle buğzederek düzeltmen hayatının düsturu, senin ahlakının vazgeçilmezi olsun. Kör ninen o gün ki utancıyla, tarladan gelen mahsulden sana bir altın almamı vasiyet etmişti. Ben onu, sana bu kitaplarla vermek istedim. Bir gün açıp okuyacağından emindim. Elif gibi dosdoğru ol ki başın hep dik olsun. Unutma ‘Hakkın hatırı âlîdir hiçbir hatıra değişilmez!’ Düşünerek oku ki yaşamın olsun.”

Şu an gözümden akan damlaların, dedemin sayfalarda gezen parmaklarını ıslattığını hissediyorum ve de kör Ninemin pişman yüreğini!..

AK SAKALLI BALTA

Eyvanda,
almış başını yaşlıca.
Elinde sap
elinde balta.
Vermiş, dikkati tüm.
Meşgul.
İki eli sıkı dost yapmakta.

Bilinmez.
Ya kesecek ağaç,
ya doğrayacak odun.
Aldırmadan hayli geçkin yaşa.

Yadigar keskinin ucundan,
dökülür nafaka.
Ter ter, kuruş kuruş.
Damlar azık, damlar çorba.

Ne bilinir belki de.
Köhne anılar ayıklayacak,
köklerinden çıkarın.

Dal dal, küf küf
budak vermiş derinden.
Gün misali ayan.
Dumanı tüten,
ekmek gibi sıcak.
Bir yerlerde hala
buram buram.

Murat Beyaz

AZ ÖNCE BİRİ

az önce biri doğdu.. açtı gözlerini dünyaya..
az önce biri öldü.. kapadı gözlerini.. bir daha açmamacası-na..

az önce biri yürüdü.. sanki ilk defa yürüyormuş gibi heye-canlı..
az önce biri bacaklarından birini bi testerenin altına yatırdı.. endişeliydi..

az önce biri koştu.. kaçtı.. uçtu..
az önce biri.. uçanı kaçanı koşanı gördü.. elleri sandelyesinin tekerleklerine gitti..

az önce biri.. elindeki sopayı fener, ayaklarını pusula ilan etti.. gözleri emekliye ayrılmıştı..
az önce biri.. gözüne haram bulaştırdı.. gözüne gözlük taktı..

az önce biri güneşi ellerine aldı.. bi fotoğraf karesine sığdı..
az önce biri.. savaşın ortasında.. 60 derecelik açıyla gelip etrafı yakıp yıkan bombanın ardından oluşan hengamenin içinde kolunu arayan bi adamı çekmek üzere denktaşöre bastı.. bi acı.. bi kareye sığdı.. kalbe sığmadı..

az önce biri.. bi türkü tutturdu.. uyusun için bebek.. derme çatma bi evde..
az önce biri.. bi türkü tutturdu.. dertlensin için aşıklar.. bur-sâda.. aşıklar kahvesinde..

az önce biri.. gözlerini kırpmadan.. ellerini tetiğe götürüp ateşledi.. kainatı öldürdü..

az önce biri.. ölen biri.. kalbini verdi.. yaşasın için bi başka-sı.. kainatı diriltti..

az önce biri.. sustu.. tüm haksızlıklara karşı.. bi eli gözünde bi eli ağzında..
az önce biri.. duydu.. tüm haksızlıkları.. bi eli havada.. bi eli kalemde..

az önce biri.. köri soslu tavuğu kaşıkladı.. çok beğendiği gözlerinde belliydi.. gözleri kapalıydı..
az önce biri.. günlerdir kuru da olsa bi ekmeğin hayalini kurarak uyudu..

az önce biri.. yeni kitaplarını aldı.. heyecanla açtı.. ilk sayfa-sına adını ve tarihi not düştü.. aldığı yeri de..
az önce biri.. yerde bulduğu bi gazete küpürünü.. bı çırpıda okuyup gömleğinin cebine ilişti..

az önce biri.. sahile indi.. çay söyledi.. derin bi nefes aldı.. hayallerini de yanına..
az önce biri.. çölde.. bi damla su için.. derin bi hayale daldı.. aklında mecnun.. ve leyla..

az önce biri.. bi hayal de.. kendine de yer açtı..
az önce biri.. bi gerçek de.. kendini aradı..

az önce biri.. yarasına tuz bastı..
az önce biri.. yarasının kabuğunu eline aldı..

az önce biri.. cennetten bi köşk satın aldı..

az önce biri.. cehenneme bi odun daha ayırttı..

az önce biri.. her gün gördüğü dostuna.. başıyla ufak bi selam vererek geçip gitti..
az önce biri.. yıllardır görüşe çağrılmayışına bi selam çaktı.. ellerini demir parmaklıklara götürerek..

az önce biri.. hayata atılmaya karar verdi..
az önce biri.. hayattan bi tokat yedi..

az önce biri.. güvercinler uçarken çırpıtı ellerini.. takla attılar güvercinler..
az önce biri.. bi tabutun ardından.. ilk alkışı başlatan oldu..

az önce biri.. okula yeni başladı.. elleri yüzünde.. anne bura-dan gidelim dedi..
az önce biri.. okuldan atıldı.. cebinde çakı sigara vesaire..

az önce biri.. yurtdışına ilk defa çıktı..
az önce biri.. yurduna, doğduğu topraklara döndü.. alını yerdeydi.. dudağı da..

az önce biri.. elini cebine attı.. bozuklukları bi avuca bıraktı..
az önce biri.. cebine atacak bi eli olmadığını farketti..

az önce biri.. dünya şampiyonu oldu.. gururluydu..
az önce biri.. dünya şampiyonu olmayı hayal etti.. mütebes-simdi..

az önce biri.. acilin kapısında süratle sedyenin üzerinde

doğumhaneye götürülen eşine baktı..
az önce biri.. bi evladını toprakla paylaştı..

az önce biri.. bi ağacın gölgesinde oturdu.. kalkarken de hakkını helal et deyip, yanındaki suyu ağacın dibine boca etti..
az önce biri.. dünyanın ciğerlerine bi kibriti ateşledi..

az önce biri.. yeni uyandı.. gözlerinde çapak.. ellerinde dün geceden kalan kına.. ayna da yorgun ama mutlu bi yüz..
az önce biri.. kafasını yeni koydu yastığa.. sevdiğini düşleye-rek..

az önce biri.. umudun adı oldu.. şimdi her şeyin çok güzel olmasının tam zamanı bence, hadi hemen olsun, dedi.. yüzü her daim güleç..
az önce biri.. umudun sesini duydu.. televizyonun sesini açtı.. gözleri yaşardı.. telefonu alıp.. kemoterapi için doktora hazırım dedi..

az önce biri.. doğdu.. kulağında ezan..
az önce biri.. öldü.. ardından sela..
az önce biri.. doğdu..
az önce biri.. öldü..
az önce biri..
az..
..

SÖZÜN SAHİBİ KİM?

Söz Tohumdur;
Güzel söz kökü sabit, dalları ise gökte olan güzel bir ağaç gibidir.
İşte güzel bir söz Yaratıcıdan;
“Benim namazım, ibadetlerim, yaşamım ve ölümüm alem-lerin Rabb’i olan Allah içindir.”
Allah’tan başka her şeyi reddederek başladık söze.
La ilahe illallah
Yaratıcı, rızık verici, terbiye eden, koruyan sensin Allah’ım dedik.
Ve alemlere rahmet en sevgili Peygamber ile devam ettik yürüyüşümüze.
Muhammedun Rasulullah
“Muhammed, Allah’ın kulu ve elçisidir.”
Unuttuk, KÂLU BELÂda verdiğimiz sözü Rabbimize.
Oysa “Sen bizim Rabbimizsin, buna şahidiz” demiştik.
Adem (a.s.) ile başladı, iman edenlerin yolculuğu.
Nuh’un gemisi ulaştırdı müminleri bize, dalgaları yararak.
Ve sınıandık her bir Peygamberle.
Sınandık, nefsimizle, şeytanla.
Sınandık eşimizle, çocuklarımızla, mallarımızla.
Habil’in kardeşini öldürmesi ile başladık kaybetmeye.
Hz. Nuh’un oğlu kibri ile kaybetti imanını, yüksek dağlarda.
Mucize deveyi keserek devam ettik kaybetmeye.
Yusuf’u kuyuya,
Musa’yı Nil’e bıraktık,
İsa’yı çarmıha germek istedik kıt aklımızla,
Sonra o geldi, âlemlere rahmet Peygamber,
Yeryüzü küfrün karanlığından İslam’ın aydınlığına geçti.
O geldi; Akabe’de yeniden ahidleştik.
Söz verdik!

Sıkıntı ve darlıkta, refah ve sevinçte dinlemek ve itaat etmek üzere.
Söz verdik Allah’a hiçbir şeyi eş ve ortak koşmamak için.
Hırsızlık yapmamak, Zinaya yaklaşmamak için,
Çocukları öldürmemek, Yetim malı yememek için,
Adil ve adaletli olmak, Güvenilir ve sadıklardan olmak için,
Yeniden insan olmak için...
O geldi,
Ebabiller geldi gökyüzümüze ‘Ebrehe’lere karşı.
O geldi,
Nemrut’un içimizde yanan ateşini söndürdü.
O geldi,
Musa’yı nehirden,
Yunus’u balıktan,
Yusuf’u kuyudan çıkardı,
Bizi yalnızlığımızdan...
O geldi,
Ve dedi Cafer bin Ebu Talib: “Ey hükümdar Necaşi!
Allah’ın elçisi Muhammed (a.s.) bize,
Doğru söylemeyi, emaneti yerine getirmeyi, akrabaları ziyaret etmeyi,
Komşulara iyi davranmayı, haramlardan sakınmayı ve in-sanları öldürmemeyi emretti.
Bize kötü ve günah fiiller yapmayı, Kötü söz söylemeyi,
Yetimlerin malını yemeyi, İffetli kadına iftira etmeyi yasak-ladı.
Allah’a ibadet etmeyi, Namaz kılmayı,
Zekat vermeyi, Oruç tutmayı emretti.
Onun haram kıldığını haram, helal kıldığını helal kabul ettik.
O geldi,

Dünümüze, bugünümüze, yarınımıza, sonsuzluğumuza ışık oldu.
Ve buyurdu bizlere Allah’ın emri ile:
“Ey iman edenler! Şeytan’ın adımlarına uymayın
Kim şeytanın adımlarına uyarsa bilsin ki, o, hayasızlığı ve kötülüğü emreder.”
Ve Şeytan dedi:
“Ben ondan daha üstünüm!
Bana mühlet ver,
Onların birçoğunu
Sana şükredenlerden bulamayacaksın.”

Böyle başladı şeytan ve yandaşları ile mücadelemiz...
Çağları, kavimleri, tüm insanları ve tüm zamanları içine alarak bugüne ulaştı.
İlk kardeş kanı akıtan,
İlk Müslüman kanı döken
Kabil’in karşısına, Habil çıktı.
Her firavuna bir Musa yarattı Allah.
Her Nemrut’a karşı bir İbrahim doğdu.
Karun’laşanlara bir Ebuzer var oldu hep, ölçüyü hatırlata-cak.
Adaletten sapanlara hakikati söyleyecek,
Hakikati hatırlatacak müminler hep var oldu, kıyamete kadar da var olmaya devam edecek.
Dün Moğol istilası ile sarsılmıştı bu topraklar.
Bugün batı ve Amerikan emperyalizmi üşüştü İslam Mede-niyetinin üzerine.
Dün Bizans ve Haçlı zihniyeti saldırıyor, istila ediyordu.
Bugün DAES, Boko haram, El Kaide, Pers zihniyeti yağma-lıyor, yıkıyor, yok ediyor medeniyetimizi,

İslam’ın arkasına sığınarak.
Sözümüzü, ahdimizi tazelemenin vaktidir şimdi!
Vaktidir, İslam ahlâkını kuşanmanın...
Habil ile Kabil’in mücadelesinden, Hz. Nuh’un gemisine;
Hz. İbrahim’den İsmail’e, Hz. Yusuf’tan İsa’ya,
Tüm peygamberlerden Rasulullah’a
Hz. Ebubekir’den Ömer’e, Hz. Osman’dan Ali’ye,
Hz. Hatice’den Aişe ye,
Akabe tepesinden Hicret’e,
Mekke’nin fethinden tüm şehirlere,
Düne, Bugüne, Yarına dair söyleyecek sözümüz var!
Sözümüz var!
Dizleri üzerine çöktürülmüş bir ümmeti yeniden ayağa kaldı-rabilmek için,
İslam medeniyetinin inşasına katkı sunmak için,
Harap edilmiş İslam beldelerini kardeşlik köprüsü ile yeni-den kurmak için,
Bizi Batı’ya ve emperyalizme pazarlayan din tacirlerine karşı durmak için,
Din, nesil, akıl, mal ve can emniyeti için,
Çocuklar, Gençler, Kadınlar, Yaşlılar için,
Mazlum ve ezilmiş halklar için, Daha yaşanabilir bir dünya için,
Adalet, Sevgi, Merhamet, Kardeşlik, Barış
Ve Özgürlükler için,
Sesimizin daha gür ve coşkulu çıkması için,
Hep beraber yeniden ümmet olmak için,
Rabbe verdiğimiz ahde sadık kalmak için,
Sözümüz var!

BOĞULMAYI ÖĞRENMEK

Oradaki kimsenin cinayet demediği, demeyeceği bir cinayete, ben dahi ağzımı açıp bu bir cinayettir diyemedim...

Gece sırtını dönmüştü caddelere. Bense yüzümü döndüğüm her yanda, durmaksızın akan bir gürültünün figüranıydım. Rüzgara karşı adımlarımı hızlandırdıkça sinüzitim biraz daha azıyordu. Otobüsüne yetişmeyi başarmıştım. Hatta cam kenarında oturacak boş bir koltuk bulmayı da... Fakat o cama başımı yaslamalı ve gözlerimi kapatmalı mıydım, bilmiyorum. Gözlerimden akan nehirler yüreğimi temizleyebilir mi, onu hiç bilmiyorum. Yolum uzun... Yolum epey uzun.

İkinci düzey ultrasonda staja başlayışımın bilmem kaçınıcı günüydü. Ortama, kişilere, olaylara, gördüklerime alışmaya çalışıyordum. Bir zaman sonra alışmamak için dualar edeceğimi bilmeden... Bugün, tam da şu an, o duaları daha önce etmeyişimin suçluluğunu taşıyorum. Alışmak mı yoksa alışmamak mı nimettir?

Odadaydım, ikinci düzey ultrasonda. Biraz sonra diğer odada başlayacak olan operasyon için bana söylenen malzemeleri hazırlamaya çalışıyordum. İçeriye bir gebe geldi, oturdu koltuğa ve her gelen gebe gibi takibi yapılmaya başlandı. Ben hazırlığıma odaklanmışken ortamdaki atmosfer bir anda değişti. Doktor bu gebeliği sonlandırmayı teklif etmişti... Kalbim koşarak göğsümü terkedecekti sanki. Gebe susuyor doktor konuşuyordu. Doktor, bebeğin bu şekilde fazla yaşamayacağını, beyni ve kafatasının oluşmadığını söylüyordu,

o susuyordu. Doktor bebeği alalım diyor, benim kalbim yerinden oynuyor, Seyhan Hanım susuyordu... Arkamı dönüp onunla göz göze geldiğimde doktora bebeğini doğurmak istediğini söyledi. Nefes alabildim. “Ben sekiz senedir onu bekliyorum, Allah canını almadan size canını aldırمام” dedi ve ona bu teklifi yapan doktoru kıpkırmızı olmuş yüzü ile o odada bırakıp çıktı. Çıktı ama gözlerindeki yaşlar adımlarından çok daha hızlıydı... Ben nefes alabilmişim... Diğer odadaki işime dönebilirdim...

Malzemeleri ayarlayıp odaya geçtim. Bu ellerle, bu kalemi tutan bu kâğıda dokunan ellerle bir cinayete yardım edeceğimden habersizdim...

28 haftalık ikizlere gebeydi Didem Hanım. İki minik oğlan... Doktor bir yandan ultasondan bebeklere bakıyor bir yandan da korkunç senaryoyu ballandırarak anlatıyordu. Bebeklerden biri down sendromluydu ve az sonra ortada down sendromlu bir bebek olmayacaktı.

Ben bu korkunç tabloya çizilmiş bir resimdim ve yaptığım tek şey de ağlayarak buğzetmek oldu. Allah'ım ne zayıf bir iman!

Karşımdaki tabloda gebe, eş, doktor, hemşireler, birkaç personel ve ekranda atan minicik, sadece 28 haftalık bir kalp var-

dı. O kalbe, 5 ml'lik içi potasyum ile dolu bir enjektör soktular. Minik kalp yavaşladı, yavaşladı... Biraz sonra tekrar aynı işlem yapıldı ve ben “masumca” işlenmiş bir cinayete şahitlik ettim. Oradaki kimsenin cinayet demediği, demeyeceği bir cinayete, ben dahi ağzımı açıp bu bir cinayettir diyemedim... Olayın sonunda gebe doktora teşekkür ediyor, doktor birlikte başardıklarını, bundan sonra endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor, hemşireler ortalığı toparlıyor, ben ise ağlıyordum. Bir personel omzuma dokunarak “Yapacak bir şey yok” dedi ve gitti.

Ben de soyunma odasına gidip çantamı alıp çıktım... Rüzgâra doğru koştum, yağmura karşı hıçkırdım. Sinüzitim iyice azdı ama bu baş ağrısı ondan değil, biliyorum. Göz çukurlarımda biriken bu nehirde boğuluyorum... Ya da hayır, sadece nefes alarak, çaresizce, küçücük bir duruşla duruyorum. Trafik sıkışıyor, yol uzuyor, akşam namazı kaçıyor, başımı dayadığım cam buğulanıyor, gözlerim kızardıkça kızarıyor...

Boğulmayı da beceremiyorum.

Bir kahraman olamıyorum hiçbir hikâyede....

**Bir kahraman
olamıyorum
hiçbir
hikâyede**

”

KUYU'DAKİLER!

Tabii ki kuyunun yanından geçenler oluyor Ali ama geçenler de ip uzatmıyor ki! Kuyunun derinliğini anlamak için taş atıyorlar. Sonra da uzaklaşıyorlar.

Dur, hareket etme Ali! Sorma bana neden diye. Nedenini ikimiz de iyi biliyoruz. Hareket edersen bir daha oyun oynayamayız! Hatırlıyor musun İsa'yı, o da oyun oynamak için bu sahile gelmişti. Mutluluk çığlıkları atarak koşuyordu, avuçlarını kum ile doldurup fırlatıyordu. Sonra birden havaya fırlattığı kum kırmızıya boyanmıştı. Buranın oyun anlayışı böyle, çocuklar sahile oynamaya gider ama bir daha dönmezler. Hayır, hayır deniz dalgaları değil onlara eve dönme izini vermeyen.

El Aksa'ya gittiğimizde hatırlıyor musun? Her yerde ellerinde uzun silahları olan adamlar vardı ya, işte onlar bu çocukların eve gitmelerine engel oluyorlar. Adamlar diyorum çünkü ben televizyondan öyle duydum ama sen onlara varlık de sadece.

Ah Ali, buralar bir zamanlar çok güzelmiş. Babam cennete gitmeden önce anlatmıştı bana. Ona da babası anlatmış tabi, yani dedemiz. İnsanlar çok mutluymuş, gençler medreseye giderlermiş, annelerimiz şimdi bulamadığımız o güzel yemekleri gün boyu hazırlarmış. Adamlar ise tarlalarda ve öbür işlerde çalışırlarmış. Babamız da marangozdu, o kullandığımız bisiklet var ya, o yaptı. Bisiklette isimlerimiz yazılı fark ettin mi bunu? Ali ve Yusuf, ne güzel isimlerimiz var ha.

Babam buradan göçmeden önce, bana neden Yusuf ismini verdiğini sormuştum. Kur'an'daki Yusuf suresi var ya, oradan esinlenmiş. Şimdi, dedi, Filistin halkı bir kuyuya atılmış sadece kapağı konmamıştır. O kapak konmadan, kuyudan birinin çıkması ve diğerlere ip uzatıp onları oradan çıkarması lazım. “Sen de o kuyunun içindesin” dedi. Hani bir kere Yusuf adındaki biri o kuyudan çıkmayı başarmıştı ve sonrasında ülkenin en büyüklerinden biri olmuştu.

Tabii ki kuyunun yanından geçenler oluyor Ali ama geçenler de ip uzatmıyor ki! Kuyunun derinliğini anlamak için taş atıyorlar. Sonra da uzaklaşıyorlar.

Ama bu taşlar bazılarımızın başına isabet ediyor. Hani anlatmıştım ya, Kabe'de şeytan taşlanır diye. Bunlar da sanki şeytan bizmişiz gibi taş atıyorlar, oysa ki şeytanın kim olduğunu biliyorlar.

Ali, sana gösterdiğim haritayı hatırlıyor musun? Hayır, hayır Filistin'in eski haritası değil, o Filistin'in ebedi haritası. Haritanın her bölgesinde şehitlerimiz var bizim, bizi öldürerek kazanacaklarını düşünüyorlar oysa ki biz çoktan galip gelmişiz çünkü Allah Kur'an'da şöyle der: “Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyiniz.” O haritada bir zamanlar Filistin yazardı şimdi ise İsrail yazıyor. Dünyalılar bizim burada olduğumuzu unutmuşlar herhalde ki, İsrail yazmışlar. Yoksa hiçbir zaman var olmayan bir ülkenin ismini neden yazsınlar. Olmayan bir şeyi oldurmak Allah'a mahsustur. Düşünmeden de edemiyorum, yoksa bunlar Allah'a karşı mı geliyorlar? Ama dediğim gibi Ali, o harita Filistin'in ebedi haritası. Haritanın başında İsrail yazabilir ama sonunda Filistin yazılacak.

Gördün değil mi Ali, topraklarımızda her gün yeni evler inşa ediyorlar, taştan evler, kalpleri gibi. Bir de evlerinin çatılarında bayraklarını asmışlar, bizim bayrakları her yerden indirmişler. Evlerinin her yanı ışıklarla donatılmış, bizim evlere elektrik vermiyorlar. Olsun, onlar elektrikten gelen ışıkları kullansınlar biz de aydan gelen ışığı kullanırız. Her bir İsrailliye ayrı lamba, bütün Filistinlilere ise tek lamba. Sonuçta onların lambaları söndürülebilir ama bizimkisi asla! Allah Kur'an'da bütün müminlerin kardeş olduğunu söylüyor, o zaman bizim kardeşlerimiz nerede, neden bize hiç ziyarete gelmiyorlar diye bir soru yöneltmiştim bana. Ben de o zaman sana cevap verememiştim. Ama bu sorunun cevabını bulabilmek için çok düşündüm Ali. Acaba onları kıracak yanlış bir söz mi söyledik, onlardan çok uzakta mıyız, dilimizi mi anlamıyorlar, onlara kapılarımızı mı kapattık yoksa çığlıklarımızı mı duymuyorlar gibi sorular sormuştum kendime. Onlara ulaşamıyoruz ki herhangi bir söz söyleyelim Ali

ve haritaya baktığımda uzak görünmüyorlar da. Yine Babam çoğunun Arapça konuştuğunu söylemişti, bizimle aynı dili konuşuyorlar yani. Kapıları ise biz kapatmadık, El Aksa'nın kapılarını kapatan o korkunç yüzü askerler kapattı. Bizim kapayabileceğimiz kapılar gönüllerimizin kapılarıdır ki bu kapılar her zaman açıktır. Çığlıklara gelince en iyi sen biliyorsun Ali, bu çığlıklar duyulmayacak gibi değil çünkü çocukların sesi gür çıkar. Kendime sordum soruların cevabını bulmuştum ve mantıklı gelmiyordu hiçbirisi.

Sonra bir gün Kur'an okurken “Gözleri var ama görmezler.” ayetine rastladım ve anladım ki kardeşlerimiz Kur'an okurken “Bütün müminler kardeşler.” ayetini görmüyorlar ya da Kur'an'ı hiç okumuyorlar Ali.

Ali, Ali ah Ali sana demiştim hareket etme diye!

**Gördün değil mi Ali,
topraklarımızda her
gün yeni evler inşa
ediyorlar, taştan
evler, kalpleri gibi.**

”

KURŞUNLU TABLO

fiyuvvvvv...
keskin bir ıslık gibi kulağının dibinden geçen mermi duvardaki tabloya saplanarak tabloyu paramparça ediyor. aylardır süren çatışmada milisler önemli bir mesafe kat etti ve Halep'e kadar ilerledi. adnan annesine sesleniyor. "anne" diyor. "lütfen saklan, lütfen anne." ateş altındalar. bir mermi daha. fiyuvvvvv... kapıya isabet ediyor bu defa. adnan yere çökmüş, emekleyerek tablodan düşen fotoğrafa doğru gidiyor. annesiyle, babasıyla ve abisiyle birlikte olduğu tek fotoğraf bu. bebek. annesinin kucağında.

kurşun abisinin sol omzunu delmiş. delinen kısım hala sıcak. İçerden ayak sesleri geliyor. koşturmaca. silah sesleri artıyor. artık daha yakın. bir kez daha sesleniyor adnan: "anne! n'olur saklan!"

paldır küldür bir ses sonra. bir şey kırılıyor. kesik bir çığlık. annesinin çığlığı. bir patlama. etrafa saçılan onlarca parça. toz. duman. öksürecek oluyor adnan. ağzını kapatıyor. "kimse var mı?" diye bağırıyor yabancı bir ses. hırıltılı. öksürüyor. bir iki el silah patlıyor sonra çok yakınlarda. kolonun köşesine sınıyor adnan. pısıyor. boğazı yanıyor dumandan. dışarıdaki silah sesleri gittikçe daha uzaktan gelmeye başlıyor. yavaş yavaş kesiliyor sonra. başını uzatıyor

adnan. bakıyor iyice. kimse yok. hiç kimse. korkuyor. ağlıyor da. sürünerek kapıya doğru ilerliyor. ayakkabı izleri çarpıyor gözüne. kırmızı. öksürüyor. midesi ağzına geliyor sonra ve salya sümük kusuyor. boğazı. boğazı yanıyor. koşar adım ilerliyor adnan. çığlık. kesilmeyen bir çığlık. "anne" diye bağırıyor. sarılıyor. öpüyor. başını yaslıyor göğsüne. kuvvetli bir patlama daha. kulakları uğulduyor. çok uzun. dumanlar yükseliyor odadan. alevler. koşuyor adnan. dışarı atıyor kendisini gücbele. aklını yitiriyor adeta. midesi alev alev yanıyor. bir daha kusuyor.

sıçrayarak uyanıyor adnan. telefona uzanıyor. doktoru. açıyor. "sakın geç kalma" diyor. "saat 2'de, tam saat 2'de, unutma" diyor. saate bakıyor. 4 saat var daha. "tam saat 2'de, unutma" diyor kendi kendine. unutmuyor adnan. onca yıl geçiyor ama bir türlü unutmuyor. savaşta ölen babasıyla abisini de, milisler tarafından öldürülen annesini de, gizlendiği yerden çıktığında gördüğü annesinin paramparça olmuş yüzünü de unutmuyor. annesinin yüzüne dair aklında kalan en güzel son hatırası ise, artık sadece rüyalarında gördüğü o fotoğraf. bebek. annesinin kucağında...

Elini yıkamayı ve ellerin yıkanmasını severdi. Hatta sabununu ceketinin cebinde taşırdı. O, bir meclise adımını attığında ortam şenlenir, güller açar, şeftaliler ballaşır, elmalar kızarırdı. İnsanları, camileri, sabunu, çocukları, börtü böcekleri severdi. Sabun kadar temiz, çocuk kadar masumdu. An gelir sokak aralarının taştan kalelerinde mahallenin çocuklarına eşlik eder, an gelir cami avlusunda caminin yaşlılarıyla laflardı. Gazete okumaz ama bulmacası için alırdı. Resimdeki sanatçı; Barış Manço. Aaa bunu yazdıktan sonra Kul Ahmed'i bir hatırlamak gerek.

"Yavrum teybin sesini açar mısın?"

Sonunda herkes anlayacak mıydı ya nasip ya kısmeti? Göreceğiz.

Demiştik ya o sabunu ve temizliği severdi. Fitra-ta uymayana o da uymazdı. Belki de bu temizliği işlerini rast götürürdü. Allah-u alem. Çünkü zift kalplerin, fitne akan seslerin yanında, o sabununu ceketinden ayırmazdı.

"Yavrum teybin sesini açar mısın?"
"Mahalleye dert oldu Kul Ahmed'in ceketı."

Hafta sonuna geldik. Yavrusuyla tatlı yemeye gitmesin mi? Gitsin mi? Yorgundu ama onun için mev-zubahis o gül yanaklı yavrusu olunca gemileri de kendini de yakardı.

"Hadi yavrum! Hazırlan, tatlı yemeğe gidiyoruz."

Bu cümle, al yanaklı yavrusunun gözlerinin ışımasına, evin de ısınmasına kafi-ydi. En güzel kıyafetler giyilecek. Saçlar örülecek. Tokalar ve küpelerin uyun-muna son yarım bir bakış daha atılacak. Kız çocuğu işte. "Yavrum! Atkını al. Dışarıda ayaz var. Hasta olmana kıyamam canım."

Tatlılar yendi. Salepler içildi. Yavrusu salebi her yudumladığında onun içi ısınırdı. O tebessüm ederdi. Başka kimi mutlu edebilirdi ki böyle? O biricik çiçeği... Canı, hatta ötesi. Haklı.

Acısını tebessümüne sarıyordu. Yorgun, yolu izleyen gözler... Neyi bekler? Durağın önünde otobüsü bekliyor gibi duruyor şu an. Ya sonra? 'Of'u çekmedi, karşındaki dağlar yıkılmadı. Kar yağmaya devam etti.

"Abicim hızlı olalım. Arkalar boş! Kapı önü boş! Bir zahmet!"

Eve son 200... Her şey seyrinde. Bakkal peynir kesiyor. Canı çekti. İnşaatta türkü sesleri... Eşlik etti. Mahallenin haylazı... Makas aldı. Ara sokakta umarsız araba... Çiçeğinin elini tuttu. Biraz korktu. Eve varmak üzereler. Düştü! Bu nerden çıktı şimdi? Bu işler böyle. O düştü, peynir düştü, ekmek düştü, ceket düştü ceket! Çiçeğinin gözünden süzülen yaşlar mahzun kalan sabuna ne anlatır ki? Sessizlik... Sessizliği delercesine radyodan bir sayha;

"Sonunda herkes anladı ya nasip ya kısmeti. İbret-i alem oldu Ahmed Bey'in ceketı"

daha sonra ve fakat
insan dedikleri o sahipsiz utançla
yaptığı pazarlık fena tartakladı onu
insanlık utancından
en külliyetli payı o aldı.

İsmet Özel

